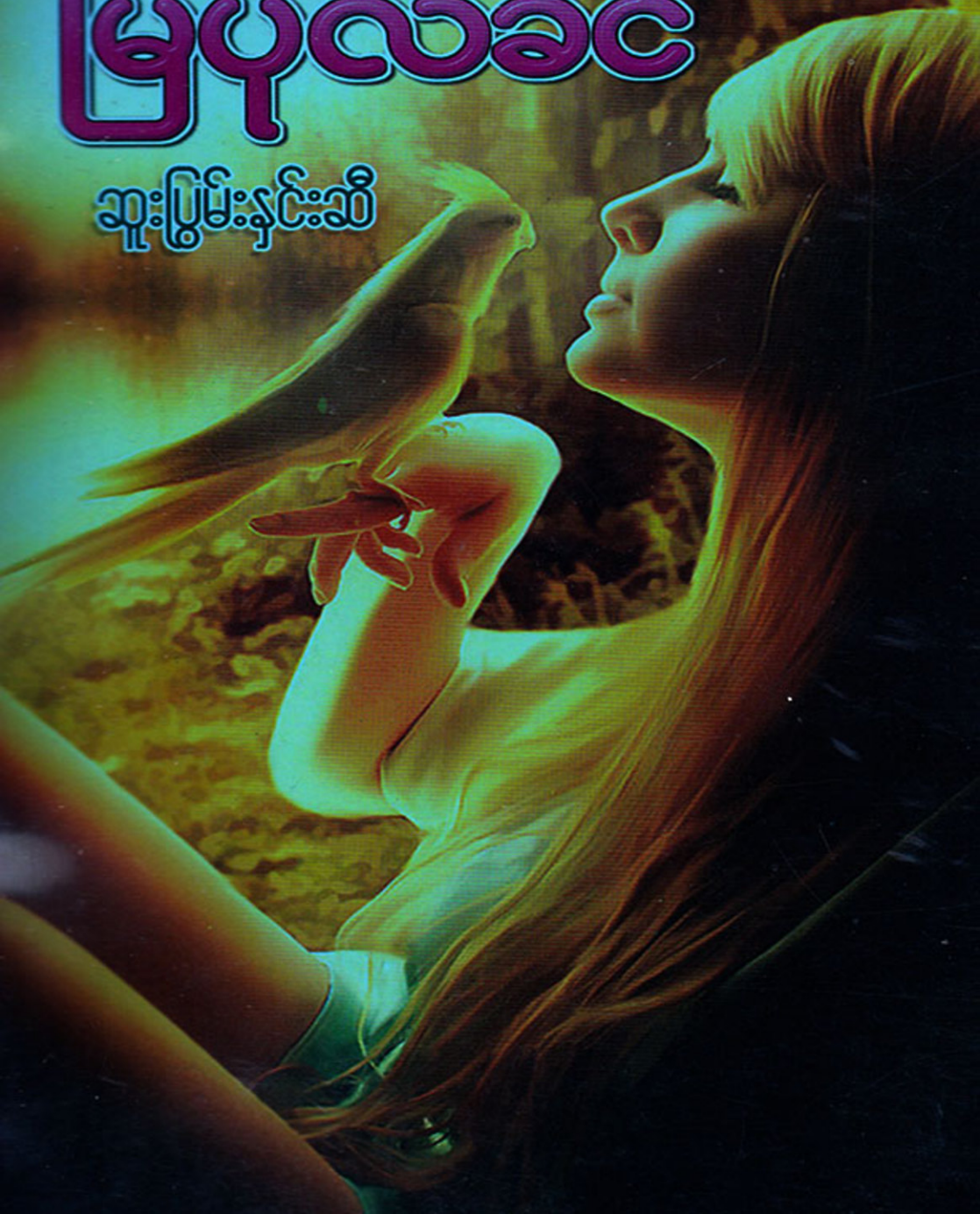

လုံးချင်းဝတ္ထုတို

မြပုလဲခင်

အောင်မြင်
စာပေ

ဆူးပြွမ်းနှင်းဆီ

အပိုင်း(၁)

အုပ်စိုး

အခန်း(၁)

"အိပ်ရေးပျက်လိုက်တာ"

အရုဏ်ဦး၏ အလင်းရောင်ပင် မစို့မပို့ကလေး ပြုရုံရှိသေးသည် မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ။

"ကောင်းတယ် သွားချင်ဦး"

မမသင်္ကြန်က သူ့အား မျက်စောင်းထိုးပြီး ပြောလိုက်သည် ။ သူက တော့ ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ...

"ခရုမှာ လည်း အဆန်နဲ့၊ လူမှာ လည်း အကြံနဲ့ လေ"

"လူတစ်ကိုယ်လုံး ဉာဏ်ချည်းပဲ၊ ဟိုရောက်ရင် ရေခဲရေတွေ မသောက်နဲ့၊ ရေသန့်ဘူးပဲသောက် ပူက ပူပါဘိနဲ့၊ ဝမ်းတွေဘာတွေ လျှောနေဦးမယ်"

"ဒုန်းဝါရီ"

"ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ"

"အဲဒါကြောင့် မမသင်္ကြန် အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်မှ မကြိုးစားပေးရင် ဒီတစ်သက် အပျိုကြီး ဝဋ်ဒုက္ခကျွတ်မယ် မထင်တော့ဘူး၊ ဝါရီသိပ်မများ နဲ့ ဆံပင်ဖြူ ..."

"ကိုင်း ... တော့ ပါးစပ်လေး တစ်စိတ်ပိတ်ပြီး အိတ်ယူပြီး ဂျောင်းတော့၊ ကျုပ်ပြန်ပြီး တစ်ရေးနှပ် တော့မယ်"

အုပ်စိုး ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကားနောက်ခန်းမှ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ယူနေစဉ်

"ဟေ့ .. ဒီဒီ"

မမသင်္ကြန်က ကားတံခါးကို ဆောင့်ပိတ်ပြီး တစ်နေရာသို့ ကမျောသောပါး လှမ်းလိုက်ရာ အုပ်စိုးက အိတ်ကို ကျောပိုးပြီး ကားတံခါးကိုပိတ်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

လေးဘီးတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးထံသို့ သွားရောက်နှုတ်ဆက်နေသည်။ ။

တော်တော်လှနေသည့် အမျိုးသမီး ...

"စိုးစိုး ... လာစမ်း ဒီကို"

မိတ်ဆက်နိဒါန်းချီတော့မည်။ အုပ်စိုး စိတ်ပျက်သွားသည်။ ။ အုပ်စိုး မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်သည် က သက်တူ ရွယ်တူ ခပ်သွက်သွက် နှစ်ဆယ်ရာစု မိန်းကလေး၊ ယခုတော့

"ဒီမှာ မမ သူငယ်ချင်းကပဲ ပုဂံသွားမလို့ တဲ့ ၊ ဟန်ကျတာပဲ၊ မင်းနဲ့ အဖော်ရပြီ၊ ဒီဒီ ... ဒီကောင်က အငယ်ဆုံး အုပ်စိုးလေ၊ သူ့ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်လိုက်ရတာ ဒါပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲ၊ သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးဖြစ်ပြီတဲ့ လေ"

"ဆယ့်ရှစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်လေ၊ ရက်ပိုင်းပဲလိုတော့တာပဲ"

ဒီဒီဆိုသော အမျိုးသမီးကို သူ အကဲခတ်လိုက်သည်။ မမသင်္ကြန်သူငယ်ချင်းဆိုတော့ မမနှင့် ရွယ်တူပဲ ဖြစ်ရမည်။ အလွန်ဆုံး နှစ်ဆယ့်သုံးပေါ့။ ဒီလိုဆို သူ့ထက်ကြီးလှ ခြောက်နှစ်ပဲ၊ သိပ်မဆိုးလှပါဘူး၊ အကွာလှကြီး မဟုတ်။

"ချာတိတ်က အလည်သက်သက်ပဲလား ကြန်ကြန်"

အုပ်စိုး မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုများ တင်တင်စီးစီး ချာတိတ်တဲ့၊ သူ့ကို လူရာမသွင်းတဲ့ သဘောပေါ့။

"မဟုတ်ဘူး ကိစ္စနဲ့ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး ဒေါ်ဒီဒီ၊ ကျွန်တော့်ကို ချာတိတ်လို့ မသုံးပါနဲ့ "

"အမယ် ... မင်းကများ "

မမသင်္ကြန်က ရယ်သည်။ သူမက ပြုံးရုံပြုံးနေသည်။

"တို့ နာမည် မြန်ဒီကွ၊ ဒေါ်ဒီဒီ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြန်ကြန်အပါအဝင် သူငယ်ချင်းအားလုံးကတော့ ဒီဒီပဲ ခေါ်ကြတယ်"

ဒေါ်မြန်ဒီ မဆိုးဘူး၊ စကားပြောလိုက်သောအခါ ညီညာသော သွားစွယ်တန်းလေးက လှစ်ခနဲပေါ်လာပုံ က ကျက်သရေရှိလှသည်။

အုပ်စိုး ကျေနပ်သွားသည်။

"ကျွန်တော့်နာမည် အုပ်စိုး"

"ကောင်းပါပြီ ဦးအုပ်စိုး"

"အုပ်စိုးပါ"

"ကောင်းပြီ အုပ်စိုး"

ဒေါ်မြနဒီအပြီးက လှောင်ပြီးအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ။ ထိုအပြီးကို သူ မနှစ်သက်၊ မိမိအား ရယ်စရာ ဟာသကောင်အဖြစ် သဘောထားနေကြောင်း ပေါ်လွင်ရာ။

"မမမြနဒီမှာ အကူအညီ လိုအပ်ပါသလား"

"ဘာအတွက်လဲ"

"ဒီပုဂံခရီးစဉ်အတွက်"

"မလိုပါဘူး၊ တို့ သွားနေကျပဲ"

"ဒါဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး"

ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်နေသော မမသင်္ကြန်က

"ဟဲ့ အတူတူသွားကြလေ"

"ရပါတယ်၊ သူမှ အကူအညီမလိုဘဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း မလိုဘူး၊ သွားမယ် မမသင်္ကြန်"

"ဘယ်လိုကောင်လေးလဲ၊ သူ့ကိုယ်သူများ လူကြီးမင်းအိုက်တင်ဖမ်းလို့ အဲဒါကြည့်တော့ ဒီဒီ"

မမသင်္ကြန်၏ အသံသည် သူ၏ နားဝဆီသို့ ကြောင်စီစွာ ခိုတွဲလိုက်ပါလာသေးသည်။ ။

အုပ်စိုး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဟန်ပါပါ တွန့်လိုက်သည်။ ။ နောက် သုံးရက်အကြာတွင် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့ မည့် သူ့ကို လူကြီးစာရင်း မသွင်းချင်ကြသေးသော၊ အစ်မသုံးယောက်ရှိသော မောင်နှမအုပ်စုတွင် တစ်ဦးတည်း သော မောင်ဖြစ်ရခြင်းကပင်လျှင် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းဖြစ်သည် ထင်ပါသည်။ ။

တော်ပါပြီ အစ်မတွေ၏ သူငယ်ချင်းဆိုလျှင် ဝေးဝေးကရှောင်မှ သူ
အား နို့နို့မစင်သေးသော ကလေးနှယ် အစ်မများ နည်းတူ မြင်နေဦးမည်
။

စောစောက ဒေါ်မြနဒီအလှအပေါ် ယစ်မူးသွားမိခြင်းအာရုံကို သူ
ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည် ။ သို့သော်

အခန်း(၂)

"တို့ ထိုင်လို့ ရမလား"

စိမ့်စမ်းရေစီးသံနှင့် တူသော အသံလေး သူ့နားတွင်းသို့ စိမ့်ဝင်လာသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း သနပ်ခါးနံ့ ကို သင်းသင်းကလေး ရလိုက်သည်။ ။ သူ၏ ငိုက်မျဉ်းစပြုနေသော မျက်လုံးကျယ်သွားသည်။ ။

ခြေဖမိုးဝါဝါနှစ်နှစ် ဥဥကလေးအပေါ်၌ မန္တလေးကတ္တီပါ သဲကြိုးရှားရောင်ကလေးမှ ပနံရစွာ တည်ရှိ နေသည်။ ။ ပါတိတ်လုံချည်က ခြေမျက်စိဖုံးလျက်ရှိသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ ချာတိတ် အိပ်ငိုက်နေပြီလား"

ချာတိတ် သူ့ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ထောင်လိုက်သည်။ ။

"မမမြနဒီကို ကျွန်တော်က မှတ်ဉာဏ်ကောင်းမယ်လို့ ထင်ထားတာမှားသွားပြီ"

"တို့ က ဉာဏ်လေးတယ် အုပ်စိုး၊ မင်းကို ချာတိတ်လို့ မခေါ်မိဖို့ ကိုတို့ သိပ်သတိထားရလိမ့်မယ်၊ ထိုင်မယ်နော်"

"ရပါတယ်၊ အများ ပိုင် ထိုင်ခုံတွေပဲ၊ ကြိုက်တဲ့ နေရာ ထိုင်လို့ ရတယ်"

"တို့ ဒီနေရာကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ စကားပြောဖော်ရှိသောနေရာကို တို့

ကြိုက်တယ်၊ ဒါမှ အိပ်ချင်ပြေမှာ "

အုပ်စိုး ခံလိုက်ရပြီ၊ မိမိအိပ်ငိုက်နေခြင်းကို သူမ တွေ့ရှိနေကြောင်း
မိန်းမများ ၏ ပရိယာယ်ဖြင့် ဖော်ပြ ခြင်းဟု သူနားလည်လိုက်သည် ။

"စောင့်ဆိုင်းခြင်းဟာ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာကောင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခုပဲ"

"ငြီးငွေ့ခြင်းဟာ ပျင်းရိခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်တယ်၊ အဲ ... ပျင်းရိခြင်း
ကနေ အိပ်ခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေ တတ်တယ်လို့ တို့ ယူဆတယ်လေ၊
ဒါကြောင့် တို့ ငြီးငွေ့ခြင်း မဖြစ်စေရအောင် မင်းရှိတဲ့ နေရာနားမှာ လာ
ထိုင် တာ၊ ဒီအတွက် မင်း အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်"

"မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ ဖြစ်ရမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် လူပျင်းမှ မဟုတ်ဘဲ"

အုပ်စိုးက ပျာပျာသလဲဖြေလိုက်သည် ။ သူ့ကို လူပျင်းလို့ စွပ်စွဲသော
စကားကို လိမ္မာယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုခြင်းလားဟု သူ တွေးလိုက်သည် ။
နေရာတကာ သံသယဝင်နေခြင်းသည် မကောင်းပါ။ သံသယသည် စိတ်
၏ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်ဆုံးသော
ရန်သူကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည် ဟု သူ ခံယူထား လိုက်သည် ။

"မင်း ပုဂံရောက်ရင် ဘယ်မှာ တည်းမယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ"

"သီရိပစ္စယာ"

"မမမြနဒီကကော"

"မြင်းကပါရပ်က သူငယ်ချင်းဆီမှာ "

"မခိုင်ဇာကို ပြောတာလား"

"ဟုတ်တယ် ကြန်ကြန်က မင်းကို ခိုင်ဇာရှိကြောင်း ပြောပြထားတ
ယ်ထင်တယ်"

"စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်တယ်၊ လိုအပ်တာရှိရင် အကူအညီပေး
ဖို့ ပေါ့၊ အစကတော့ ဒီစာကို ကျွန်တော် သွားမပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
ခဲ့တာ၊ ခုတော့ မမမြနဒီနဲ့ လူကြိုပါးလိုက်မယ်"

"လူကြိုစာဆိုရင် မယူရဲပါဘူး"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"စာထဲမှာ အခုစာယူလာသူကို သတ်စေလို့ ရေးထားရင် ဘယ့်နှယ်
လုပ်မလဲ"

"ဟာဗျာ"

အုပ်စိုးက ရုတ်တရက် ကြောင်သွားရာမှ သူမ၏ အတည်ပေါက်
နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေမှုများကို သဘောပေါက်မိကာ ပြုံးလိုက်မိသည်
။

"ပုဂံ ညောင်ဦး မန္တလေး ခရီးစဉ်သို့"

လေယာဉ်အမှုထမ်းတစ်ဦးက ခပ်ကျယ်ကျယ် အသံမြင့်ကာ ထွက်
ပေါက်တံခါးဝမှ အော်၍ ပြောလိုက် သည် ။ လျှပ်စစ်ချွေတာရေး ထင်ပါ
သည် ။ သူ့အသံလှိုင်းဖြင့် ကိစ္စပြီးသွားသည် ။ ဒါလည်း ရတာပါပဲဟု
တွေးပြီး သူ့လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည် ။ အနားမှ သူမကို
ကြည့်လိုက်သည် ။ သူမကလည်း လက်ဆွဲအိတ် တစ်လုံးတည်း။

"အိတ် နိုင်ပါတယ်နော်"

"မနိုင်ဘူးဆိုရင် ကူသယ်ပေးမှာ လား"

"ဖြစ်ပါတယ် အကူအညီတောင်းရင်ပေါ့"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့ က ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်းဖို့ အလေ့

အကျင့်ယူပြီးသား"

သူမနှင့် အတူယှဉ်တွဲပြီး လေယာဉ်ကွင်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည် ။
သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်အေးမြသော အရုဏ်တက်၏ လေပြည်လေညင်း
လေးများက လန်းဆန်းမှုကို ဆောင်ကြဉ်းပေးလေသည် ။

လေယာဉ်ပေါ်ရောက်တော့ မိမိခုံပါတ်ကို ရှာဖွေလိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုလဲကွ၊ နောက်ဆုံးပါလား"

သူ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည် ။ မှောင်ခိုလည်း ပေးဝယ်ရသေးသည်
ရတော့ နောက်ဆုံး။ ပြီးတော့ ဒူးက ရှေ့ခုံနှင့် တိုက်နေသေးသည် ။

"မင်းနဲ့ တို့ ကံတူအကျိုးပေးပါလား အုပ်စိုး၊ ထီစပ်ထိုးမှ နဲ့ တူတယ်"

"ကျွန်တော် ကံကို မယုံကြည်ဘူး"

"စကားအဖြစ် ပြောတာပါ၊ တို့ လည်း ကံဆိုတာ အလုပ်လို့ လက်ခံ
ထားပြီး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး နေချင်တဲ့ လူပဲ"

"ကြိုက်သွားပြီ"

"ဘာကိုလဲကွ"

"ဒေါ်မြဒီ စကား"

"မင်း တို့ ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်"

"ဒေါ်မြဒီ"

"ဒေါ်မြဒီ ဟုတ်လား၊ န က ဘာကိစ္စ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာလဲ"

"တမင် ချန်လှပ်ခဲ့တာ"

"ဘာဖြစ်လို့ "

"န ကို မကြိုက်လို့ "

"ဒါပေမဲ့ နဒီဆိုတာ"

"ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ နဒီဆိုတဲ့ မြစ်ကလည်း အေးတယ်၊ မြကလည်း အေးတယ်၊ သိပ်အေးရင် မကောင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒေါ်မြဒီလို့ ပဲခေါ်မယ် ကျေနပ်ရဲ့ လား"

"မင်းကျေနပ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ တို့ ကို သူငယ်ချင်းတွေက ဒီဒီလို့ ခေါ်တယ်၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေက သမီးလေး တဲ့ ၊ အိမ်က အလုပ်သမားတွေက မမလို့ ခေါ်ကြတယ်"

"ကျွန်တော်ကတော့ ဒေါ်မြဒီပဲ"

"မင်း အဲဒီလိုခေါ်တော့ တို့ ကိုယ်တို့ အဘွားကြီးလို့ ထင်သွားပြီး တရားအားထုတ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက် လာပြီ"

"ကောင်းတာပေါ့၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ် ရှိနိုင်ပါဦးမလား၊ လုပ်လိုက်လေ ကြာသလားလို့ "

မြနဒီက ပြုံးလိုက်သည် ။ "အားပါး အုပ်စိုးဆိုသော ကောင်တော့ ငိုက်ဆင်းသွားပြီ ဒေါ်မြဒီ၊ ခင်ဗျား အပြုံးက ကျက်သရေရှိလှချည်လား။ ညီညာသော သွားစွယ်တန်းလေးက ပုလဲသွယ်တစ်ကုံးရဲ့ ကျက်သရေ ရှိသော တန်ဖိုးနဲ့ အလားသဏ္ဌာန်တူသွားတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသည်းနှလုံးနုနုလေး လှုပ်ခတ်သွားပြီ၊ ဒေါ်မြဒီ"

ဟု အုပ်စိုးစိတ်တွင်း ရေရွတ်ရင်း မြနဒီ၏ အပြုံးကို မှ င်သက်စွာ ငေးလိုက်မိသည် ။

"ဟင်း ...ဟင်း... တို့ အဲဒီလောက် ပါရမီ မရင့်သန်သေးဘူး၊ ဒုက္ခပါပဲ ... ဒီခါးပတ်ခေါင်းက"

"ကျွန်တော် အကူအညီ ပေးရမလား"

"ဆန္ဒရှိရင် လက်ခံပါတယ်"

မြနဒီ၏ လေယာဉ်ထိုင်ခုံမှ ခါးပတ်ခေါင်းကို သူပတ်ပေးလိုက်သည်

။

"ဪ မင်း လုပ်လိုက်တော့လည်း လွယ်လွယ်လေးပါလား၊ တို့ လေယာဉ်မစီးတာ ဆယ်နှစ်လောက် ရှိသွားပြီ"

မတော်တဆထိမိသော မြနဒီနှင့် သူ၏ ပခုံးစွန်းအတွက် တောင်းပန်သင့်မသင့် သူ စဉ်းစားလိုက်သည် ။ သို့သော် သူ မတောင်းပန်ဖြစ်လိုက်ပါ။

"တို့ မောင်နဲ့ ခရီးအတူသွားမိခြင်းဟာ တို့ အတွက် ကံကောင်းသွားပြီလို့ ယူဆလိုက်ပြီ"

သူ မြနဒီကို ကြည့်လိုက်သည် ။ သူမသည် ဘာကြောင့် များ ဤခရီးကို တစ်ယောက်တည်း ရွေးချယ်၍ သွားရသနည်း။ သူမကို ကြည့်ရသည် မှာ အပူအပင် အကြောင့် အကြ ရှိပုံမရ။ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်လျက်ရှိသည် ။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုဟူသမျှတို့ ကို သူ နှစ်သက်နေမိခြင်းကပင် သူ့အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခြင်းလား၊ မိမိထက် အသက်လေးငါးနှစ်မျှကြီးသော မိန်းမတစ်ဦးကို မြင်မြင်ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်မိလိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ခါမျှ မတွေးမိခဲ့။

ယခုတော့

"ဒေါ်မြဒီ"

တမင်သက်သက် မိမိထက် အသက်ကြီးကြောင်း အမှတ်ရစေမည့် အခေါ်အဝေါ်ကို တမင်သုံးစွဲပါလျက် စိတ်ဝင်စားမှု စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို သူ

ဖျောက်ပစ်၍ မရချေ။

"ဆို"

"ပုဂံမှာ ဘယ်လောက်ကြာမှာ လဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"အလည်သက်သက် ဒါမှ မဟုတ် ဘုရားဖူးသက်သက် မဟုတ်ဘူး လား"

"မဟုတ်ဘူး "

"ဟင် ... ဒါဖြင့်"

"တို့ မောင်"

"တို့ မောင်"တဲ့ လား၊ "မမ"ရယ် ဟု အုပ်စိုးရင်၌ ညည်းတွားလိုက်သည် ။

"ကျေးဇူးပြုပြီး တို့ ကို စကားမပြောနဲ့ တော့နော်၊ တို့ ရင်ထဲ လှိုက်ပြီး မူးလာတယ်"

"ဟင် ရှူဆေးယူမလား"

"တို့ မှာ ပါပါတယ်၊ တို့ ဘုရားစာ ရွတ်နေတော့မယ်"

မြနဒီသည် နောက်သို့မှီကာ မျက်ခွံတံခါးလေးကို ပိတ်ထားလေသည် ။ တိုင်းရင်းဖြစ် ဆေးမြစ်ဆေး ခေါက်တို့ ဖြင့် ဖော်စပ်ထားသော မြန်မာဖြစ် ရှူဆေးဘူးနီကလေးကို ရှူကာ မှိန်းနေလေသည် ။

ဘေးတစောင်း အနေအထားဖြင့်ရှိနေသော မြနဒီ၏ အလှကို အုပ်စိုးကြည့်ခွင့်ရသွားသည် ။ ဆယ်ကျော်သက် နှလုံးသား၌ မြနဒီဟူသော အချစ်မြားတစ်ချောင်း နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်လေပြီလား၊ အုပ်စိုး

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တွေးမိလေပြီ။

အခန်း(၃)

"နေသာရဲ့ လား ဒေါ်မြဒီ"

"အစာမရှိလို့ ထင်တယ်"ဟု ဆိုကာ လေယာဉ်မယ်ကလေးပေးသော ကော်ဖီနှင့် ကိတ်မုန့်ကို စားပြီး တစ်ခဏ၌ မြနဒီသည် လေယာဉ်ပလတ် စတစ်အိတ်ထဲသို့ ထိုးအန်လေသည်။ အုပ်စိုး ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိ၊ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

"ရတယ် နေ ... နေ"

သူမ အညစ်အကြေးအိတ်ကို ထပ်ခေါက်ပြီး လေယာဉ်မယ်ထံ ကမ်း ပေးလိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အသာသုတ်ပြီး မျက်လုံးပြန်မှိတ်သဖြင့် အုပ်စိုး အလိုက်တသိ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

မြနဒီ၏ ဝင်းဝါသော အသားအရည်သည် အနီရောင်ပြေးနေသည်။ မိန်းမဆန်လွန်းသော မိန်းမမျိုး ဆိုတာ သူမကိုများ ရည်ညွှန်းထားသလားဟု အုပ်စိုးက ကိုယ်လိုရာကိုယ်ဆွဲတွေးလိုက်သည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းနှင့် လေယာဉ်ဘီး အထိအတွေ့၌ ငြိမ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

"ရောက်ပြီ"

သူ မျက်လုံးပွင့် လာပြီး "ဟင်းခနဲ" သက်ပြင်းချက်ဖြင့် ခံစားနေရသော ဝေဒနာတံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။

"ပုဂံညောင်ဦးခရီးသည် များ လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းနိုင်ပါပြီရှင်"

အုပ်စိုးက သူမထက်ဦးအောင် အိတ်နှစ်အိတ်ကို ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။

"ရတယ်ကွ၊ တို့ နိုင်တယ်"

"သွားပါ ရှေ့ကသွား"

သူ၏ ညာတာမူက အစ်မတစ်ဦးအပေါ်တွင် သက်ညှာခြင်းဖြစ်သည် ဟု သူမ နားလည်နိုင်ပါ့မလား၊ နောက်ပိုးကြေးနှင့် အကူအညီပေးသည် ဟု ထင်သွားပါက သူ၏ စေတနာ သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားမည်။ လေယာဉ် လှေကားပေါ်က ဆင်းအပြီး ညောင်ဦးမြေနှင့် အထိ၌ ...

"ပေးကွ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းပြီဆိုတာနဲ့ ခံရခက်တဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီးကနေ လွတ်မြောက်သွားပါပြီ၊ ပေး တို့ သက်သာမခိုတတ်ဘူး"

တော်တော်ကြီးကျယ်သည့် မိန်းမ၊ စောစောကတော့ လူမမာတစ်ဦး နှယ်၊ ယခုတော့ ဒေါင်းတိမောင်းတိ နှင့် သူ့လက်ထဲမှ သူမအိတ်ကို ဆွဲယူကာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းသည်။ ။

"မင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်"

"ဘာအတွက်လဲ"

"အိတ်ဆွဲပေးတဲ့ အတွက်ကော တို့ ဝေဒနာအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ဖော်ရတဲ့ အတွက်ပါ"

"ဒါကတော့"

အုပ်စိုး စကားမဆက်တတ်တော့၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ်သေးသော လူသည် များ သောအားဖြင့် အတွေ့အကြုံပါ နည်းသေးသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သူသည် သူမစကားနှင့် အမီလိုက်၍ မပြောနိုင်ချေ။

"ဒါကတော့ ဘာဖြစ်သလဲ"

"အားနဲ့သူကို အကူအညီပေးရမှာ အင်အားကြီးမားသော ယောက်ျား
သားများ ရဲ့ မွေးရာပါ တာဝန် တစ်ရပ်လေ"

"ဟင်းဟင်း မင်း မရှိရင် မင်းတို့ အိမ်သားတွေ
ပျင်းရိခြောက်သွေ့သွားနိုင်တယ် ထင်တယ်"

"အသေအချာပဲ ဒေါ်မြဒီလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ခွဲခွာပြီးနောက်
ပျင်းရိသွားတော့မှာ ပဲနော်"

"တို့ မပျင်းတတ်ဘူး"

"ကျွန်တော်လည်း ပျော်တတ်တယ်"

"ဘာဆိုလို့လဲ"

"မသိဘူးလေ ... ဆိုင်များ ဆိုင်မလားလို့ "

ညောင်ဦးလေဆိပ်အဆောက်အဦအထွက်၌ အငှားကားဆရာများ ၊
မြင်းလှည်းဆရာများ နှင့် စည်ကား နေသည် ။

"ဘယ်လိုလဲ"

"ကားတစ်စီး ငှားလိုက်ကွာ၊ မင်းကို သီရိပစ္စယာပို့ပေးပြီး တို့ မြင်း
ကပါကို ဆက်သွားမယ်"

"အိုကေ ..."

"ရွတ်"

သူ့အား မြန်ဒီက လက်ကုတ်ပြီး

"အသက်ကြီးကြီး စကားများများ လူမျိုး မငှားနဲ့ "

"ဗျာ ..."

"စကားနည်းမဲ့ ဥပဓိရုပ်ရှိသော လူမျိုးငှား"

သူ နားမလည်နိုင်တော့ မြနဒီက ပြုံးကာ

"တို့ က စကားများ ပြီး စပ်စုတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို သဘောမတွေ့တတ်ဘူး"

သူ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူသည် စကားများ သော ယောက်ျားတစ်ဦးဖြစ်နေပြီလား။ စဉ်းစား ချိန်မရတော့။

"အစ်ကိုတို့ ဘယ်သွားမှာ လဲ"

"သီရိပစ္စယာ"

"ကိုအုပ်စိုးထင်တယ်"

"ဟင် ..."

"ကျွန်တော့်ကို သီရိပစ္စယာက ကြိုခိုင်းလိုက်လို့ "

"တယ်ဟုတ်ပါလား"

မျက်နှာသွယ်သွယ် ပါးပါးလှုပ်လှုပ် အရပ်မြင့်မြင့် လူငယ်တစ်ဦးအား သူ အကဲခတ်နေတုန်း မြနဒီက သူ့အား

"ကြန်ကြန်တို့ ဖုန်းဆက် စီစဉ်ထားပြီထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် နေရာတကာ ကြောင့် ကြကြီးနေကြတယ်"

"တစ်ဦးတည်းသော အငယ်ဆုံးမောင်လေးကိုးကွယ်၊ ကဲ သွားကြရအောင် ကားက"

"အပြင်ဘက်မှာ ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို အိတ်ပေးပါ"

မြနဒီ ပေးလိုက်သည်။ ။ အုပ်စိုးကတော့ "ရပါတယ်" ဟု ဆိုကာ သူ့အိတ်ကိုလွယ်လျက် လူငယ်နောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ။

ဆလွန်းကား ကြက်သွေးရောင်ကလေးဖြစ်သည်။ ။ သူ ရှေ့ခန်း၌ ထိုင်လိုက်သည်။ ။ မြနဒီက နောက်ခန်း၌ ထိုင်လိုက်ပြီး

"သီရိပစ္စယာကို သူ့ကို အရင်ပို့ပြီး တို့ ကို မြင်းကပါရပ်ကို ပို့ပေးပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"မဟုတ်ဘူး ၊ မြင်းကပါကို အလျင်ပို့ပြီးမှ သီရိပစ္စယာကို ပို့မယ်၊ အခန်းမှာ ပစ္စည်းထားပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော် နေသိပ်မရင့်ခင် ဘုရားတွေ တစ်ခါတည်း ဆက်ဖူးချင်လို့ "

"ကောင်းပြီလေ၊ တို့ မောင် သဘောပဲ"

ကားကလေးက စတင်ထွက်လာသည်။ ။ ကားဆရာလေးက သူ ဘယ်ကို အလျင်သွားရမည်ကို သဘော ပေါက်ပုံရသည်။ ။ ထပ်မံမမေးတော့၊ အုပ်စိုးအကြံ ယူလိုက်သည်။ ။ မြနဒီကို သူနှင့် အတူတကွ လည်ပတ်နိုင် အောင် မည်ကဲ့သို့ စည်းရုံးရမည်နည်း။

"ဒေါ်မြဒီ ဘုရားမဖူးတော့ဘူးလား"

"တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာအမျိုးသမီးလေ အုပ်စိုး"

"ဆောရီး ကျွန်တော်က ဒေါ်မြဒီ ဘုရားဖူးလာတာ မဟုတ်ဘူး ထင်လို့ "

"ပုဂံ လာပြီး ဘုရားမဖူးရအောင် ဘာလုပ်ရမှာ လဲ"

"ဒါတော့ ဒေါ်မြဒီကို ကျွန်တော် ဘယ်သိနိုင်မလဲ"

"တည့်တည့်ပဲပြောပါ။ တို့ မောင်စိတ်ထဲမှာ မင်းနဲ့ အတူ တို့ ကို အတူ လိုက်ပြီး ဘုရားဖူးစေချင်လို့ လား"

"ဒေါ်မြဒီ အကင်းပါးသားပဲ"

သူက ရှက်ပြီးဖြင့် ဝန်ခံလိုက်သည်။ ။

ဒီထက် ပို၍ အိုက်တင်မခံချင်၊ တော်တော်ကြာ မြနဒီ မလိုက်ဘဲ သူ တစ်ယောက်တည်း ဘုရားဖူးရမှာ ပြင်းရိုဦးငွေဖွယ်ရာ ဖြစ်သွားနိုင်ပြီ ဟု သူ အတတ်သိလိုက်သည်။ ။

"ကောင်းပြီလေ၊ တို့ ဇာဇာနဲ့ တွေ့ပြီးရင် သူနဲ့ အတူ တိုင်ပင်ပြီး မင်း ကို အဖြေပေးမယ်"

"အိုကေ"

အုပ်စိုးစိတ်ထဲ ပျော်ရွှင်သွားသည်။ ။ အစက တစ်ယောက်တည်း စက် ဘီးတစ်စီးငှားကာ လျှောက်လည် လိုက်ဦးမည်ဟူသော အစီအစဉ်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်လိုက်သည်။ ။ မြနဒီနှင့် အတူ လည်ပတ်နိုင်သော အခွင့်အရေးကို သူလိုလား တောင့်တလာမိသည်။ ။ ဘာကြောင့် နည်း။ အုပ်စိုး မတွေးတတ်၊ မမသင်္ကြန်အပါအဝင် အစ်မ သုံးယောက်စလုံး ဘယ်သူနှင့်မျှ သူ တွဲမသွားချင်။

စိတ်ရှုပ်သည်။ ။ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သည်။ ။ သူ့အား ကလေးတစ်ယောက်လို မြင်နေခြင်းကို သူ လွန်စွာ မုန်းတီးသည်။ ။ ယခု မြနဒီကကော ဘာထူးသေးသနည်း။ မမသင်္ကြန်၏ မောင်ဟု ဆိုကာ သူ့အား ချာတိတ်လို သဘောထားချင်သည်။ ။ သို့သော် မြနဒီကိုတော့ သူ ခွင့်လွှတ်သည်။ ။ သူမနှင့် စကားပြောရတာ ပျော်စရာကောင်း သည်။ ။ သူမ မျက်နှာကို အုပ်စိုးခိုးကြည့်ရခြင်းကိုက သာယာငြိမ်ညောင်းသော ရင်ခုန်သံစဉ်ကို

ဖြစ်ထွန်းစေ သည် ။

"တို့ မောင်"

"ပြောပါ"

"အကယ်၍ များ ဇာဇာမရှိခဲ့ရင် တို့ များ လည်း သီရိပစ္စယာမှာ ပဲ လိုက်တည်းမယ်"

"ကောင်းပြီ"

သူက ဣန္ဒြေရစွာ ပြောလိုက်သော်လည်း တစ်ယောက်တည်းသာဆိုလျှင် တစ်ချက်လောက်တော့ "ဟေး"ခနဲအော်ကာ ဝမ်းသာအားရ ထခုန်မိလိမ့်မည်။ တစ်ဆက်တည်း "မခိုင်ဇာ" မရှိပါစေနှင့် ဟု ကျိတ်၍ ဆုတောင်းလိုက်သည် ။

အခန်း (၄)

စွယ်တော်လေးဆူပင် မဖူးရသေး။ ရည်မှန်းထားရုံဖြင့် သူ၏ ဆန္ဒ ပြည့်ဝလေပြီထင်ပါသည်။ ။ မခိုင်စာ သည် မန္တလေးသင်္ကြန် သွားကြမည် ဆိုကာ မနေ့ကပင် ထွက်သွားသည် တဲ့ ၊ အုပ်စိုးတို့ ကံကောင်းခြင်းတရားကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်ပြီ။

မြနဒီနှင့် သူသည် တစ်ယောက်ခန်း နှစ်ခန်းကိုယူကာ ပစ္စည်းထားပြီး ပြန်ထွက်လာကြသည်။ ။

ဧပြီလဆန်း၏ အညာနေက ပူပြင်းလှသည်။ ။ သို့သော် သဘာဝတရား၏ မမျှော်လင့်သော ဖေးမမှု၊ အံ့ပျံ့ပျံ့ရှိနေသော တိမ်ရိပ်တို့ ကြောင့် အပူလျော့ပါးနေသည်။ ။

"ဘယ်ကို အလျင်ပို့ပေးရမလဲ ခင်ဗျာ"

အုပ်စိုးအကြည့်က မြနဒီထံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ ။

"ရွှေစည်းခုံနဲ့ အာနန္ဒာကို အလျင်ဖူးချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မြန်မာထမင်းဆိုင် ကောင်းကောင်း လေးပေါ့၊ အဲဒီကို ပို့ပေးပါလား၊ ကားဆရာလေး၊ ဪ ... မင်းနာမည် ပြောပါဦး"

"ထွန်းထွန်းအောင်ပါ"

"ဟုတ်ပြီ ထွန်းထွန်းအောင်၊ တို့ မနက်ပိုင်းလည်မယ်၊ ရွှေစည်းခုံနဲ့

အာနန္ဒာတစ်ဝိုက်မှာ ရှိသော ဘုရားတွေ အချိန်ရှိသရွေ့ဝင်ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်၊ ပြီးရင် ဟိုတယ်ပြန်နားမယ်၊ ညနေပိုင်းတော့ မြင်းလှည်းနဲ့ ပဲ သွားမယ်"

မြနဒီ၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားမှုကို အုပ်စိုး တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ သဘောကျစွာ နားထောင်နေမိသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့"

"တို့ မောင်ကော သဘောကျရဲ့ လား"

"ဖြစ်ပါတယ်၊ ပို့ပေးပါမယ်"

ကားဆရာလေးက သဘောကောင်းသည်။ စကားနည်းသည်။ ။ လိုအပ်သည် ထက် ပိုမပြောတတ်၊ သူနှင့် ရွယ်တူသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အုပ်စိုး မှန်းဆလိုက်မိသည်။ ။ အညာလေသံသည် လည်း သူ ချက်မြှုပ်ကြီးပြင်းရာ ရန်ကုန်လေသံနှင့် မတူသည် ကတော့ သေချာသည်။ ။ ဝဲသလိုလို လေးသလိုလို ဘာလိုလိုမှန်း သေချာပြော၍ မရ။

အညာမြေ၏ ဖုန်ထူထူ လေပူပူလေးများကို မန်ကျည်းပင်ရိပ် ထဲ နောင်းပင်ရိပ်တို့ က အန်တုလျက် ဝံ့ကြွားစွာ ရှိနေလေသည်။ ။ လက်ညှိုးညွှန်စရာ အရပ်မရှိသလောက် သပ္ပာယ်စွာ တည်ရှိနေသော စေတီပုထိုး အခိုင်အမာများ သော်လည်းကောင်း၊ အပြိုအပျက်များ သော်လည်းကောင်း၊ ရှုမောကြည်ညိုမဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေ သော ပုဂံမြေကို သူနှစ်သက်သည်။ ။ ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါလာလာ ရိုးအီသွားခြင်း မရှိပေ။

"အုပ်စိုး ..."

"ပြောပါ"

"မင်း ဘုရားဖူး သက်သက်ပဲလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ"

"နည်းနည်းထူးဆန်းနေသလားလို့ "

"ဘာထူးဆန်းလို့လဲ"

"မင်းတို့ အရွယ်တွေဟာ အဖော်ခုံမင်တဲ့ အရွယ်ပဲ ခရီးထွက်တယ်ဆိုတာ အပေါင်းအဖော်နဲ့ ပဲ ထွက် တတ်တယ်၊ ခုတော့ မင်းက တစ်ယောက်တည်း ဘုရားဖူးလာတယ်ဆိုတော့ တို့ အတွက် ထူးဆန်းနေတယ်လေ"

အုပ်စိုး ကျေနပ်သွားသည် ။ သူမ၏ အတွေး၌ သူ ခိုဝင်ခွင့်ရခြင်းက ပင်လျင် သူ့အတွက် မဟာကံထူးရှင်။

"လောကကြီးမှာ ညှိနှိုင်းယူလို့ မရတဲ့ လူတန်းစား နှစ်ရပ်ရှိတယ်"

လောကကြီးနှင့် ချီလာသော အုပ်စိုးစကားအတွက် မြန်မာ့ဒီမိုကရေစီလိုက်သည် ကို အုပ်စိုးတွေ့လိုက်ရသည် ။

"ဆိုစမ်းပါဦး"

"မိဘဆိုတဲ့ လူတန်းစားနဲ့ သားသမီးဆိုတဲ့ လူတန်းစားနှစ်ရပ်ပဲ"

"အင်း ဟုတ်တယ်"

သူမထံမှ ထောက်ခံချက်သည် အုပ်စိုးအတွက် အင်အားတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်စေသည် ။

"ဒီလိုရှိတယ် ဒေါ်မြဒီ၊ ကျွန်တော့်ကို ဆယ်တန်းနှစ်ချင်းပေါက် ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ အောင်စေချင်ကြ တာ မိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ဆန္ဒတစ်ရပ်ဟာ သိပ်ကိုကုန်ခက်တဲ့ ရောဂါဆန်းတစ်ခုပဲ"

"မိဘကို ဒီလိုပြောရသလား"

"အမှန်ပဲလေ၊ ကျွန်တော်လည်း စာကိုမှန်မှန်လုပ်၊ မှန်မှန်ကျက်တဲ့ လူပါ ဒေါ်မြဒီရာ၊ ဒါတောင် ဂီတာ တီးတာလေး နောက် ရေကူးတာ လေး၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်တာလေးလောက်ကိုတောင် သူတို့ ရဲ့ မဟာဆန္ဒ မပြည့်ဝမှာ စိုးလို့ တဲ့ မိဘအာဏာနဲ့ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းနှစ်နှစ်လုံး ပိတ်ပစ်ကြတယ်"

"ဪ ..."

"ရွှေစည်းခုံဘုရား ရောက်ပါပြီ"

ကားဆရာလေး စကားကြောင့် တောင်ဘက်၌ ရှည်လျားစွာတည်ရှိ နေသော စောင်းတန်းကြီးဘေးမှ ကားမောင်း လာပြီး အရှေ့ဘက်စောင်းတန်းတွင် ကားရပ်ပေးလိုက်သည်။ ။

အုပ်စိုးက ဆင်းလိုက်ပြီး မြနဒီ၏ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရန် ရည်ရွယ်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် နောက်ကျသွားသည်။ ။ သူ ဆင်းပြီးချိန်၌ မြနဒီလည်း ဆင်းပြီးသွားပြီ၊ တော်တော်လျင်တဲ့ အမျိုးသမီးဟု အုပ်စိုး မချင့်မရဲ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ။

"ရန်ကုန်မှာ ရွှေတိဂုံ၊ မန္တလေးမှာ ဘုရားကြီး၊ ပုဂံမှာ ရွှေစည်းခုံလို့ ဆိုရမလိုဘဲနော်၊ လူစည်ကားလိုက် တာ၊ စေတီကလည်း ရွှေကို အိနေတာပဲ"

မြနဒီသည် ကားပေါ်မှ သူ၏ စကားများကို ဆက်လက်နားထောင်ရန် ဆန္ဒရှိတော့ဟန်မတူ။

"လက်ယာရစ်ပတ်ရအောင် ကြာသပတေးထောင့်မှာ တို့ ရှိခိုးမယ်၊ မင်းက တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ ထင်တယ်"

"မဟုတ်ဘူး၊ ကြာသပတေးထောင့်ပဲ"

"အလို မွေးနံနဲ့ မှ ညီတာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ ပညာရေးအတွက် ဆုတောင်းစရာရှိလို့ ကြာသပတေးထောင့်မှာ ပဲ ရှိခိုးတော့မယ်"

အမှန်တော့ ဘုရားကို ဘယ်ထောင့်မှာ ဖူးရမည်ဟု သူတစ်ခါမှ မရွေးချယ်ခဲ့။ အလျင်ဆုံးတွေ့သည့် အာရုံ ခံတန်ဆောင်း၌ သူ ရှိခိုးနေကျ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ မြန်ဒီ၏ ဆန္ဒသည် သူနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်စေချင်သည်။

"အံ့ဖွယ်ကိုးပါးရှိတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်၊ မင်း သိသလား၊ အုပ်စိုး"

"ဟင့်အင်း၊ အပြန်ရောက်မှ စောင်းတန်းမှာ ဘုရားသမိုင်းစာအုပ်ဝယ်ပြီး ဒေါ်မြဒီကို ဖတ်ပြမယ်"

"မင်း ပြောမှ လား"

"ဒါဖြင့် ဟိုကလေး တစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်မေးပေါ့"

"တော်ပြီ အေးအေးဆေးဆေးပဲ အာရုံပြုတော့မယ်၊ နေပူရတဲ့ အထဲနားပူပါခံရရင် အရည်ပျော်ရုံပဲ ရှိတော့မယ်"

ကြက်တူရွေးနှုတ်တိုက် အလှအယက် လိုက်ရွတ်ပြနေသော ကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ ရွှေပြားကပ် လှူရန်အတွက် ပါးစပ်ရာဇဝင်များကို ခင်းကျင်းနေသော ဘုရားပန်းဈေးသည် များကို လည်းကောင်း မြန်ဒီက မေးငေါ့ပြပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူ သဘောကျသွားသည်။ မိန်းမဆန်သော အပြုအမူရှိခြင်းက သူ့အတွက် ကောင်းသော အလားအလာတစ်ရပ်ပင်

သို့သော် ...

"တို့ က နားအေးတာကို ကြိုက်တယ်"

နားပဲအေးပါ။ နှလုံးသားတော့ မအေးလိုက်ပါနဲ့ ဟု သူ ရင်တွင်းပြောလိုက်သည် ။ များ သောအားဖြင့် အေးတိအေးစက် နေတတ်သောသူများ ၏ အသည်းနှလုံးသည် လည်း အေးစက်တတ်သူဟု သူ၏ သူငယ်ချင်း များက ပြောဖူးသည် ။

ဘာကြောင့် များ မြန်ဒီကဲ့သို့သော မိမိထက် ငါးနှစ်မျှကြီးသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးအပေါ်၌ စိတ်ဝင်စား ဖြစ်ရသနည်း။

"ဒေါ်မြဒီ"

"ဆို ..."

"ကျွန်တော့်မှာ ကင်မရာပါတယ်"

"အဲဒါ တို့ နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ"

"ကျွန်တော် ဒေါ်မြဒီလှုပ်ရှားမှုဟူသမျှကို လိုက်ရိုက်ချင်တယ်"

"တို့ က မင်းသမီးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ပြီးတော့ ကင်မရာရှေ့မှာ ရပ်ပြရတာလောက် စိတ်ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ် မရှိဘူး"

"တမင် ရပ်မပြနဲ့ ၊ ဒေါ်မြဒီ ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ရိုက်မယ်"

"ခွင့်ပြုသင့် မပြုသင့် စဉ်းစားဦးမယ်"

"ဟာဗျာ"

အုပ်စိုး စိတ်ညစ်သွားသည် ။

"ကျွန်တော့်အပေါ် မယုံကြည်တဲ့ သဘောလား"

"မင်းအပေါ် ယုံကြည်ခြင်း မယုံကြည်ခြင်းဟာ တို့ ခေါင်းထဲမရှိဘူး၊
တို့ ခေါင်းထဲ ဝင်လာတာက တို့ ဝါသနာမပါတဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုအတွက်
အနေကျဉ်းကျပ်မှု ဖြစ်ပေါ်မှာ စိုးရိမ်တဲ့ သဘောပဲ"

"အမှတ်တရအနေနဲ့ ပါ၊ ဒါပေမဲ့"

အုပ်စိုးအနေဖြင့် သူမ၏ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှု ဖြစ်ပေါ်စေမည့် အလုပ်ကို
တော့ မလုပ်လိုပါ။

"ဒါပေမဲ့ တို့ မောင်ကို ခွင့်ပြုပါတယ်၊ တစ်နေရာမှာ တစ်ပုံတော့ ရို
က်ပေါ့ကွာ၊ လူပုံကို ဦးစားမပေးဘဲ ရှုခင်းကို ဦးစားပေးရင် အမှတ်တရ
အဖြစ် တို့ လည်း သိမ်းဆည်းထားနိုင်တာပေါ့၊ ကိုင်း တို့ ဘုရားရှိခိုးလို
က်ဦး မယ်"

ကြာသပတေးထောင့်ရှိ အာရုံခံတန်ဆောင်း၌ ဝင်ရောက်၍ ဘုရား
အာရုံပြု ရှိခိုးနေသော မြနဒီကို အုပ်စိုး ငေးကြည့်မိသည် ။ ပြီးမှ တန်
ဆောင်းထဲဝင်ကာ သူပါ လိုက်ရှိခိုးလိုက်သည် ။

သူမသည် ဘုရားရှိခိုးခြင်းကို ဆယ့်ငါးမိနစ်မျှသာ အချိန်ယူသဖြင့်
တော်ပါသေးဟု သူကျေနပ်စွာ တွေးလိုက်သည် ။ မမသင်္ကြံနီတို့ ဆိုလျှင်
အိမ်က ဘုရားကိုတော့ မှန်မှန်မရှိခိုး၊ ဘုရားပန်းလဲရမှန်း၊ ဆွမ်းတော်
ကပ်ရမှန်း၊ သောက်တော်ရေ မှန်မှန်ကပ်ရမှန်းကို မသိ။ မွေးနေ့တိုင်း
ကြီးလေးကြီး၌ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ရတာကို အလုပ်တစ်ခုအနေဖြင့် လုပ်
ကိုင်လျက်ရှိသည် ။

မမသင်္ကြံနီ သူငယ်ချင်းဟူသောအသိ ဝင်လာသည် နှင့် သူ့ကိုယ်သူ
သေးနပ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရ သည် ။

ကျောက်သပိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ကိုင်ကြည့်နေသော မြနဒီ၏ စိတ်ဝင်

စားမှုကို သူ အမှတ်တရ ရိုက်ယူ လိုက်သည်။ ။

မြနဒီက သူ့အား လှည့်ကြည့်ကာ

"ရိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း အသံပြုလိုက်ရောပေါ့၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ အစွမ်းကုန် ပဲများ ပစ်လိုက်ပါတယ်"

အုပ်စိုးက ရယ်လိုက်သည်။ ။ သို့သော် သူ၏ အရယ်အပြုံးသည် တောက်ပလိမ့်မည် မထင်၊ သူ့အပေါ်၌ ကလေးတစ်ဦးလို သဘောထားခြင်းကြောင့် သာလျှင် သူ့အား ရဲတင်းပွင့်လင်းစွာ ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်သည် ဟု သူ သဘောပေါက်ပါသည်။ ။

"သဘာဝပဲ လိုချင်လို့ ပါ"

"ကောင်းပါတယ်၊ လာ နေသိပ်မပူခင် ခရီးဆက်လိုက်ရအောင်"

"ရပါတယ်၊ တစ်နေ့တစ်လံ ပုဂံဘယ်ပြေးမလဲ၊ ဒေါ်မြဒီ ဖူးချင်တဲ့ ဘုရားမှန်သမျှ ဖူးရစေ့မယ်"

"အို ... ဘုရားဖူးလာတာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟင် ..."

"ဟုတ်တယ် ဒါပေမဲ့ ငါးမရ ရေချိုးပြန်ရတာပေါ့လေ"

မြနဒီစကားကို သူ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ။

"ကျွန်တော် မေးခွင့်ရှိသလား"

"တို့ အကြောင်းလား"

မြနဒီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီးမှ သူ့အား မော့ကြည့်ကာ

"တို့ ဖွင့်ပြောချင်တဲ့ ဆန္ဒ သိပ်ပြင်းပြလာတဲ့ အချိန်မှာ တစ်ယောက်

ယောက်ကို ဖွင့်ဟမိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလူ ဟာ တို့ မောင် ဖြစ်ခဲ့မှာ ကိုတောင်
တို့ စိုးရိမ်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"တို့ မျှဝေမှုဟာ သုခဖြစ်မှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက်"

"သုခဖြစ်စေ၊ ဒုက္ခဖြစ်စေ၊ ဒေါ်မြဒီမျှဝေမှုကို ကျွန်တော်က
လိုလားစွာ တောင်းဆိုမယ် ဆိုရင်ကော"

"တို့ က ပျော်ပျော်ပဲနေချင်တယ်၊ ဒုက္ခကို မခံစားချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်
ဒုက္ခဟူသမျှ မေ့ထားချင်နေတယ် လေ"

အုပ်စိုး ဘာမှ စောဒက တက်စရာမရှိတော့။

ရွှေရောင်ဝင်းအိနေသော ရွှေစည်းခုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ပရိပူဇော်
မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည် ။ မြန်မာ၏ ထူးခြားချက်ကို သူ သတိပြုမိလိုက်
သည် က အခြားမိန်းမများကဲ့သို့ ဈေးဝယ်ရန်၊ ဈေးဆစ်ရန် ဝါသနာပါပုံ
မရ ခြင်းပင်။
